

"แป๊ะคือ"

โดย วัน ฌ จันทรธรร

เรื่องสั้น สกุลไทย ฉ. ๒๕๒๔

พ่อโกรธผมอีกแล้ว บ่มีงม้งมทำนองว่าเลี้ยงลูกไม่ได้อย่างใจ ทำไมมันไม่คือ ไม่รู้จักหยิ่งในศักดิ์ศรี เหมือนพ่อบ้างเลย

กะอีแค่ผมไปช่วยซักถุงเท้ากับรองเท้าผ้าใบให้พี่นักบอลข้างบ้าน หาเงินกินขนมชนิดๆ หน่อยๆ ได้มายี่สิบบาท ไม่พอซื้อการ์ตูนดีๆ สักเล่มด้วยซ้ำ อุตส่าห์หักห้ามใจไม่ซื้อการ์ตูนถูกๆ ด้วยนะ ผมซื้อขนมกรอบแกรบไปถุงเดียว โด่กอีกขวด (เฮ้อ เย็นซ่าชื่นใจ) เก็บเงินที่เหลืออีกเก้าบาทไว้ก่อน เพราะว่าอาทิตย์หน้าพี่เขามาจ้างซักกรองเท้าผ้าใบอีก ผมจะได้มีเงินพอซื้อการ์ตูนซะที

ทั้งโกรธๆ นั้นแหละ พอใกล้เที่ยง พ่อก็ถามว่า ได้เงินมาเท่าไร

ผมบอกตามตรงว่าเหลือเก้าบาท พ่อทำท่าคิดอยู่นาน ถามว่าไอ้บะหมี่ของรสต้มยำกุ้งนี่มันขายของละสิบาทห้าสิบไซ้ใหม่ ผมบอกว่าไซ้ แต่ต้องข้ามถนนไปซื้อที่มินิมาร์ทนะ ถ้าซื้อตามร้านตาแป๊ะละก็ แกขายห้าบาทถ้วน สองห่อสิบบาท เท่ากับร้านขายของชำทั่วไปนั่นแหละ

ตอบเสร็จแล้วผมก็แอบกระหยิ่มยิ้มย่องว่า ที่นี้ละ พ่อก็พ่อเถอะ ต้องยอมให้ผมข้ามไปซื้อบะหมี่ของที่มินิมาร์ทติดแอร์โน่นแน่นอน เพราะตาแป๊ะแกไม่มียอมลดราคาสินค้าให้ใครอยู่แล้ว ต่อให้เป็นลูกค้าผู้ซื้อสัตย์อย่างพ่อ ที่ผูกขาดซื้อของกับแกมานานกว่าอายุผมเสียอีก แกตั้งชื่อร้านตัวเองว่า "จิตไมตรี" แท้ๆ แต่ไม่เห็นเคยมีน้ำใจไมตรีให้ใคร ยังคงรักษาสีหน้าบูดเหมือนตุตหมึก น้ำเสียงห้วนห้าวบาดหู และสายตามองหน้าหาเรื่องได้คงเส้นคงวายัง

ผิดคาด พ่อขอยืมเงินผมแค่เจ็ดบาท แล้วสั่งให้ไปซื้อบะหมี่ข้างน้อยห่อละสามบาทห้าสิบบาทมาสองห่อสำหรับต้มเป็นอาหารมื้อเย็นของเราสองพ่อลูก ผมจะจ้อจกแตกตายกับบะหมี่ข้างน้อยนี่อยู่แล้ว ต้มกินทีไรต้องใส่น้ำปลาน้ำส้มกับพริกป่นไปอีกเยอะๆ ถึงจะพอมีรส

ผมกำเหรียญห้าบาทกับเหรียญบาทสองเหรียญ เดินหน้ามุ่มมาหน้าบ้าน ด้วยความไม่เข้าใจพ่ออย่างที่สุด ตาแป๊ะนั่นไม่ได้เป็นอะไรกับเราสักหน่อย ญาติโกโหติกาก็ไม่ใช่ คนรู้จักชอบพอก็ยิ่งไม่ใช่ ผมไม่เคยเห็นแกรู้จักชอบพอกับใครสักคน แม้แต่ลูกหลานแกเอง แกยังไม่รู้จักชอบพอด้วยเลย แม้คำขายผักแล้วว่าลูกชายแกโกรธเดี่ยวตัวเองมาก ที่ไม่ยอมปรับเปลี่ยนร้านขายของชำไปเป็นมินิมาร์ทบริการยี่สิบสี่ชั่วโมงกับใครเขา ทั้งที่พวกบริษัททำมินิมาร์ทเที่ยวไปเที่ยวมาไอ้โลมอยู่หลายเดือน ทำเลที่ตั้งของร้านแกอยู่ตรงหัวมุมปากซอย ติดกับป้ายรถเมล์พอดี ปกติก็ขายดีอยู่แล้ว ขายดีทั้งที่เจ้าของร้านดุยกับเสือนี่แหละ ถ้าเปลี่ยนเป็นร้านติดแอร์สี่สัสมลับเขียวที่เขาฮิตกันทั่วบ้านทั่วเมือง คงทั้งยั้งโก้และขายดีขึ้นอีกหลายเท่า

ปรากฏว่าตาแป๊ะไม่เอา แกคือสมกับที่พ่อผมชื่นชม แกบอกว่าแกอยู่ของแกแบบนี้มานานหลายสิบปี เป็นเจ้าของครอบครัวร้านแต่เพียงผู้เดียว ไม่ต้องมีใครมาเป็นเจ้าหัวใจ บังคับให้ทำนั่นทำนี่ สุดท้ายบริษัทมินิมาร์ทไปได้ห้องแถวฝั่งตรงข้ามแทน แยกลูกค้าร้านจิตไมตรีไปไม่ใช่น้อย

ไม่เป็นตาแป๊ะจะเดือดร้อนอะไร แยกปล่อยมือจากร้านให้ลูกชายลูกสะใภ้ขายกันเองมานาน ส่วนตัวเองมาสร้างอาณาจักรใหม่ เป็นแผนนิตยสารอยู่ข้างร้าน วันๆ แก่ก็มีความสุขพอเพียงอยู่กับการนั่งเฝ้าหนังสือ ทำหน้ายักษ์ดูลูกค้าที่มาพลิกดูหนังสือบนแผง ยิ่งพลิกแล้วไม่ซื้อจะถูกจ้องหน้ายังกับจะฉีกเนื้อกินทีเดียวละ การดูนทุกเรื่อง นิตยสารทุกเล่มที่ราคาเกิน ๓๐ บาท แก่จะจับใส่ถุงพลาสติกติดสก็อตเทปเรียบ

แต่การที่แกวางมือจากร้านทำให้ผมค่อยไปซื้อของสะดวกหน่อย ลูกสะใภ้แก่เป็นสาวเหนือ ใจดี พูดเพราะ แม้ไม่ถึงกับพูด “สวีสวีคะ” แล้วก็ “โอกาสหน้าเชิญใหม่นะคะ” เวลาลูกค้าเดินเข้าออกร้าน เหมือนพนักงานสาว ๆ ในมินิมาร์ทฝั่งโน้นก็เถอะ จุดเด่นอีกอย่างของร้านตาแป๊ะก็คือ มีของขายครบครันจริงๆ ตั้งแต่ไม้จิ้มฟัน กีบติดผม เหล้าเบียร์ นม สีส้ม สีเขียว เครื่องเขียน ของกิน ขนมเนย มีกระทั่งเสื้อกล้ามและยกทรง แต่อาจจะไม่ครบทุกเบอร์ เรื่องนี้ผมรู้เพราะเคยไปซื้อยกทรงมาให้ “สาว” ของพ่อคนหนึ่ง ตอนพี่สวยมา เธอใส่ชุดราตรีเกาะอกมา พอขาจะกลับตอนสายๆ จะใส่ชุดราตรีกลับก็ไม่ได้ จำต้องขอยืมเสื้อยืดพ่อไปหนึ่งตัว และเลยต้องหายยกทรงมาใส่ด้วย ไม่งั้นอะไรต่อมิอะไรของเธอกองทะเลก็เรียกราดแย้ ก็เบอร์ที่เธอรบู่ร้านตาแป๊ะไม่มีขายนะ มีแต่เล็กกว่าทั้งนั้น ผมต้องยอมซื้อมาให้พี่สวยพยายามยึดของเธอให้อยู่ในที่แคบๆ จนได้

รถแท็กซี่มีเตอร์สีแดงมาจอดหน้าบ้าน ตอนผมกำลังไขกุญแจจะออกไปซื้อบะหมี่ของพอดี ใครนะรวยขนาดมีเงินนั่งแท็กซี่มาเยือนรูลูของพ่อกับผม

“จูก จะไปไหนจ๊ะ”

พี่สวย แม่สาวเปรี้ยวของพอนะเอง หายหน้าไปนาน วันนี้ค่อยยังชั่ว เธอมาในชุดกระโปรงผ้ายืดรัดรูปธรรมดา แต่อื้อหือ ข้างบนมิดชิด ข้างล่างสั้นจุกเกือบเห็นกัน

“ไปซื้อบะหมี่ข้างน้อย” ผมตอบหน้ามุ่มๆ หล่อนหัวเราะ ย้อนถามเสียงแหลมสูง

“ตาย ต้องกินข้างน้อยกันอีกแล้วหรือ ซือตลืท่า มาเนื่อก่อนเจ้าหัวจุก อ๊ะ เอาตังค์ไป วันนี้พี่สวยเลี้ยงเอง”

เสียงตอกพิมพ์ดีดในบ้านเงียบลงพลัน พ่อผมโผล่หน้าแชมขึ้นออกมาต้อนรับยาหยียังกับนกจู้

“รวยอะไรมาสวย แล้ววันนี้ไม่นอนหรือ”

นอนตอนเที่ยงกว่าเนี่ยนะพ่อ เห็นพี่สวยเป็นคางคาวเหมือนตัวเองไปได้ ผมแอบนึกนิทา

พี่สวยรับเงินทอนเป็นธนบัตรใบแดงๆ จากแท็กซี่ชิว่อน

“เฮ้ ตูสิ สวยไม่มีเงินมาสักบาท เพิ่งแยกกับไอ้แซมเมื่อกี้ มีมาแต่เงินดอลลาร์ แท็กซี่ยังเอาเลย แถมทอนให้อีก พี่อยากกินอะไรบอก สวยมีแบล็กๆเหลือมาครึ่งขวด” หล่อนตบกระป๋องสะพายตุ้งๆ

ผมเกาหัวแกรกๆ ไม่มีเงินสักบาทมาโอ้วารวย แล้วไอที่ถืออยู่นะไม่ใช่เงินหรือ

“สวยเก็บไว้ใช้เถอะ” พ่อพูดเสียงนุ่ม

พ่อ!...ผมจ้องพ่อตาถลน ลากลอยมาเห็นๆ ปลอยให้ลอยหวิวผ่านหน้าไปได้ไง ใจคอให้แบ่งบะหมี่ข้างน้อยสองห่อกินกันสามคนระอะ

“โธ่พี่ คิดอะไรมาก สวยเป็นหนี้พี่ไม่รู้เท่าไร ใช้ไปชั่วชีวิตยังไม่หมด”

เสียงหวานแว่วอน ผมหรีตามอง ไม่น่าเชื่อ อย่างพ่อผมเนียเธอเป็นเจ้าหนี้ใคร อาบังมาทวงหนี้ที่ไร ผมต้องเป็นทัพหน้าออกไปผัดผ่อนทุกที ทุกวันนี้ดีเท่าไรที่ยังมีบ้านให้ชุกหัวนอน

ยิ้มเศร้าๆ ส่งให้หน้าโทรมๆ รกรู้งังไปด้วยหนวดเคราของพ่อหล่อขึ้นเยอะ เขาโอบไหล่พี่สวยต่อหน้าต่อตาผม ซึ่งอันนี้ผมเฉยๆ เพราะเห็นมาแต่เล็ก คำพูดหวานใส่กันนี้ก็ได้ยินบ่อย

“เราแหละคิดมาก เรื่องมันตั้งสิบกว่าปี ยังมาติดค้างอะไรกันอีก”

“นั่นสวยเลี้ยงในฐานะเพื่อนแล้วกัน เพื่อนเลี้ยงเพื่อนไม่ผิดใช่ไหม เพื่อนรวยมานะ...เข้าใจมั้ยว่าวันนี้เพื่อนรวย เพื่อนดูตเงินตราต่างประเทศมาได้ ก็ต้องเพิ่มสภาพคล่องกันหน่อย”

พี่สวยเล่นศัพท์วิชาการที่ผมฟังไม่รู้เรื่อง แต่มันทำให้พ่อหัวเราะ ยอมจำนนในที่สุด

“เอา เอา ฉลองกันสักวัน ไปไอ้จุก เปิดตัว ไก่ย่าง ส้มตำ แวะร้านแป๊ะซื่อโซดาสี่ขวด เอาขวดไปเปลี่ยนด้วยอย่าลืม เดี่ยวแกไม่ยอมขาย”

“ห้าหกร้อยคงพอนะจุก”

พี่สวยส่งเงินทอนทั้งหมดสามร้อยบาทไปแดงๆ ให้ผม แล้วเปิดกระเป๋าสะพาย ล้วงเอาธนบัตรหน้าตาประหลาดใบเล็กๆ มานับสิ่งให้อีก ๑๐ ใบ ผมรับงๆ พี่สวยเขาเล่นอะไรของเขา จะว่านี่มันแบงค์กาโมหรือแบงค์กตึกก็ไม่ใช่ เงินปลอมเด็กๆ พรรคนี้ผมมีเป็นปี เขามักทำสีแดงหรือไม่ก็ม่วง เลียนแบบเงินจริง ผมยังเคยเล่นวางไว้กลางถนน หลอกให้คนก้มหยิบตั้งหลายหน หนสุดท้ายต้องเลิกเล่น เพราะพ่อดันเชื่อซำมาหยิบเสียเอง ผมเลยโดนด่าเปิง

ผมยกแบงค์สี่เหลี่ยมเทาขึ้นส่องกับแดด มีเลขหนึ่งอยู่ตรงมุม นอกนั้นภาษาอังกฤษล้วน อ่านไม่ออกสักตัว รูปตาแก่ผมหยิกเป็นลอนกลางใบนี้ก็ญาติใครที่ไหนไม่รู้

“ใช้ได้หรือครับเนี่ย”

หวานใจของพ่อหัวเราะคิก

“โถเจ้าจุก ซ่างไม่รู้อะไรเลย มีแต่คนเขาอยากได้ทั้งนั้น ไบละหนึ่งเหรียญดอลลาร์เซี่ยวนะจุก เหรียญหนึ่งตอนนี้ก็สี่สิบบาท ดีไม่ดีพรุ่งนี้อาจขึ้นถึงห้าสิบบาทสิบบาท เอ้าลองคุณสี่สิบบาทสิบบาท ไปอีกก็บาท”

เรื่องคิดเลขผมคล่องมาแต่ไหนแต่ไร เองแบ็งค์ประหลาดที่เรียกว่าเหรียญ ๑๐ ไบคุณสี่สิบบ หมู ๆ

“สี่ร้อย” ผมตอบปั๊บ

“นั่นแหละ บอกเขาว่าเราเอาแค่เหรียญละสามสิบบาท หรือถ้าจุกอยากได้ตั้งคึกกินขนม เอาเหรียญละสามสิบบาทก็ได้ กำไรพีกให้จุก”

“ใครเขาจะเอาของสวย เขาไม่ใช่ร้านเพชรหรือพวกโรงแรม จะได้รับเงินดอลลาร์ ดีไม่ดีเขาหาว่าเราเอาแบ็งค์ปลอมไปซื้ออะไรเลย” พ่อท้วง ทำเอาผมซ้กหน้าใจ

“อ้าว ร้านแถวนี้เขาไม่รู้จักเจ้าจุกหรือไหนว่ากว้างขวาง”

“ไอ้จุกนะเขารู้จัก แต่ไอ้แบ็งค์ดอลลาร์นี่สิ เขาไม่รู้จัก”

“อ่าเม็ตซิ่ง” พี่สวยร้องลั่น “พี่ทำไมเซยจัง ลองดูก่อนเหอะน่า แถวที่สวยทำงานมันรับกันทั้งนั้นแหละ พักมายิ่งแล้ว รับทุกชาติเลยพี่จำ ชอบเสียอีก เราเอาแค่เหรียญละสามสิบบาท แค่นี้พวกไอ้แซมมันยังบอกของไทยเตี้ยวันนี้ถูกเป็นบ้า”

“รับเป็นดอลลาร์ล้วนๆ เลยหรือ”

“ฮือ ล้วนๆ เงินบาทเขาไม่ใช้กันแล้วนะแถวนั้นนะ หรือว่าพี่จะให้ไปแลกเป็นเงินไทยมาก่อน ันต้องรอวันจันทร์โน่นนะ กว่าจะได้กิน”

พ่อทำท่ายอมแพ้ ใจเหี่ยวแพบของผมค่อยพองออก หัวสมองผมคำนวณเรียบร้อยแล้วละ ว่าถ้าผมทำอย่างพี่สวยบอก งานนี้ผมจะได้กำไรหลายสิบบาททีเดียว ้อ รุ่งเมื่อเช้าไม่ไปนั่งซ้กรองเท้าผ้าใบให้เมีย

“งั้นก็ลองดู ไอ้จุกถือไปตีๆ อย่าเชื่อซาทำหล่นละเอ็ง ไบละเหรียญนะไม่ใช่ไบละบาท ไบละสามสิบบาท เดินท่องไป”

พ่อกำชับ ผมเดินตัวปลิวไปปากซอย เรื่องอะไรผมจะท่องว่าไบละสามสิบบาท ผมท่องไบละสามสิบบาท ห้าอยู่แล้ว

ร้านขายเปิดพะโล้เป็นเป้าหมายแรก เปิดร้านนี้ขายดีมากทั้งที่แพงระเบิด ตัวละตั้งสี่ร้อย ต้องรอวัน
พ่อรวยหรือพี่สวยมาหอรอก ผมจึงจะได้ลิ้มรส

“เปิดตัวหนึ่งพี่”

“เอาทั้งตัวเซียวเรอะจุก รวยมาลีท่า” เด็กสับเปิดหยอกเย้าอย่างคุ้นเคย ที่คุ้นนั้นเพราะบางที่เราก็มาร
ขอซื้อกระดูกเปิดไปต้มน้ำซุ๊ปให้พ่อบายยายาก

ผมรับถุงเปิดพะโล้ตัวอ้วนมา ส่งเงินสดสามร้อยบาท พร้อมกับแบงค์ฝรั่งอีก ๓ ไปไป คิดแล้วต้อง
ทอนห้าบาทด้วยนะนั่น

“อะไรวะจุก” เด็กสับเปิดทำหน้าที่เหมือนผมเมื่อตะกี้เปี้ยบ “เฮีย จุกมันเอาแบงค์อะไรมาซื้อไม่รู้”

เฮียเจ้าของร้านรับไปเฟ่งพินิจ ถามว่า

“เอามาจากไหนจุก พ่อเขียนนิยายส่งนอกแล้วหรือ”

“เปล่าหอรอก ของเพื่อนพ่อ แบบว่า...เขาทำงานกับฝรั่งนะ”

เฮียยกขึ้นสอง พลิกไปมาอีกสองรอบ

“ร้านอื้อไม่ใช่เคาน์เตอร์แลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศนะเว้ย เอามาใช้ซื้อข้าวได้ไง”

เรื่องซึกไม่่งาย ผมยืนไม่ตายทันที

“เฮียรู้เปล่า ตอนนี่เหรียญหนึ่งตั้งสี่สิบบาทา ทิดไม่ตีพุงนี้อาจจะถึงห้าสิบบาทา” คำพูดพี่สวยผ่าน
จากผมครบถ้วนไม่ตกหล่น “แต่ผมเอาแค่เหรียญละสามสิบบาทาเอง เฮียไปแลกต่อยังกำไรเลย”

“แล้วทำไมเอ็งไม่ไปแลกเอง” เด็กสับเปิดยื่นหน้ามาถาม

“ก็มันวันเสาร์ เฮียรับไว้เถอะ พ่อเขาไม่มีเงินบาทจริง ๆ มีแต่ไอ้พรรคเนี้ย”

ผมเริ่มใช้ลูกอ่อน กะว่าถ้าเฮียแกไม่เอา ผมคงเหลือเพียงกระบวนทำสุดท้าย คือไม่ซื้อ หรือซื้อแค่
ครึ่งตัว แล้วเอาเงินฝรั่งนี้ไปคืนพี่สวย เลิกยุ่งกับมันให้ปวดหัวอีกต่อไป

“เอาก็เอาวะ ของอื้อจะมีอยู่สักสามสิบบาทาเหรียญ จะได้เอาไปแลกพร้อมกัน แต่ต้องรอให้มันขึ้นมา
เหรียญละห้าสิบบาทาก่อน” เฮียผินหวาน

“มันจะขึ้นแล้วหรือเฮีย”

ผมตาลุก เริ่มเสียดายเงินฝรั่ง

“ใครจะไปรู้ ต้องแล้วแต่รัฐบาลนู่น ถ้ารัฐบาลห่วยแตกอย่างชูดโน้น มันก็ต้องขึ้นพรวดๆ แหละวะ ไหน...เอ็งว่าเอ็งขายใบเท่าไรนะ”

“สามสิบห้า เฮียต้องทอนผมห้าบาท” ผมแจง

“ทงทอนอะไร เบ๊งค์เนี่ยเอาไปใช้ซื้อผักซื้อหญ้ายังไม่ได้”

เด็กสับเปิดสอดหน้าเข้ามาตามเคย แต่เฮียกลับควักเหรียญห้าส่งผมอย่างใจป้ำ

“ให้มันไปเถอะ ห้าบาทสิบบาท”

ผมผิวกปากอย่างโล่งอก เฮ้อ จะได้กำไรสักห้าบาทสิบบาทที่มันยากแทน

เป้าหมายที่สองของผม แม่ค้าสัมตำหน้าแพลต ผมเริ่มหัวไวขึ้น ใช้กระบวนการทำหลอกล่อด้วยการสั่งให้แกสับไปอย่างครึ่งตัว ตำสัมตำหนึ่งครก ข้าวเหนียวอีก ๑๐ บาท พอได้ของครบ ผมถามว่าเท่าไร

“เก้าสิบบาท”

ผมยื่นเงินฝรั่งให้สามใบ พร้อมรอยยิ้มแสนซื่อ

“ดอลลาร์มาอีกแล้วหรือวะ” แม่ค้าโวยนิดๆ ยกเบ๊งค์ขึ้นส่องดูตาดิบหยี่ “เอ็งไปเอามาจากไหน”

“ของเพื่อนพ่อ เขาทำงานกับฝรั่ง เขาเอาใบละสามสิบห้าบาทเท่านั้นแหละป้า สามใบร้อยห้าบาท ใจ” ผมเริ่มคล่องปาก

“สามสิบห้า!” แม่ค้าสัมตำอุทาน “เกินไป อีพวกนั้นมันเอาใบละสามสิบเอง ไหนดูก่อนของจริงของปลอม” แก้งัดเบ๊งค์แบบเดียวกันขึ้นมาจากกระป๋องสตางค์ สองเทียบกับใบที่ผมให้ พยักหน้าหงึกๆ อย่างผู้ชำนาญการ

“โห่ ป้า” ผมออก ใจซึกหนึ่งเริ่มขึ้นเมื่อเห็นว่าป้าแกคุ่นกับเงินฝรั่งมาก่อน แต่อีกซึกแห่งผากับความเค็มยิ่งกว่าปูเค็มของแก

“เอาก็เอา แต่เอ็งอย่าเอาเงินทอนแล้วกัน” แม่ค้าสรุป

“ป้า” ผมร้องลั่น “แล้วผมจะเอาที่ไหนไปทอนเขาละ”

แม่ค้ามองสัมตำไปอย่างใส่ถุงเรียบร้อยในมือผม คงกำลังชั่งน้ำหนักได้เสีย

“วันนี้เหรียญละสี่สิบบาทนา มะรีนอาจพุ่งถึงหกสิบ” ผมหยอดลูกไม้เดิม

“ทอนไม่ได้” ป้าแกย้าคำเก่า “เอาเครื่องในไปสองไม้แล้วกัน”

ผมหน้าแห้ง จำใจรับตบอย่างเหี่ยวๆ มาแทนเงินทอน ถึงตอนนี้ผมมีเงินฝรั่งเหลืออยู่ ๔ ใบ คิดเป็นเงินไทยในอัตราแลกเปลี่ยนของผมคือ ๑๔๐ บาท ซื้อโชดาดชะ ๔ ขวด ยังเหลืออีกตั้งร้อยกว่าบาท การ์ตูนเรื่องโปรดจะไปไหนเสีย

ระหว่างหอบของพะรุงพะรังเดินต่อไปร้านจิตไมตรีหรือร้านแป๊ะ ผมวางแผนการใช้จ่ายของตัวเองไปด้วย ถ้าไม่อยากอ่านการ์ตูนจนขาดใจตายไปซะก่อน ผมจะรอให้ถึงวันจันทร์ แล้วไปแลกเงินกับธนาคารนู่น ที่นี่ละ ยังพอมีเงินไปเล่นเกมคอมพิวเตอร์ได้อีกหลายชั่วโมงทีเดียว

“โชดาสี่ขวดครับพี่”

ผมวางถุงขวดเปล่าและถุงอาหารที่ซื้อมาไว้บนฝาตู้แช่ ระหว่างคอยก็เดินไปหยิบบะหมี่รสต้มยำมาสี่ห่อ ตุนไว้เผื่อวันที่ไม่มีลาภลอยมาหา คิดแล้วรู้สึกตัวเองเป็นเด็กดีขึ้นอีกโข หาเลี้ยงพ่อได้สองมือเชียวนะนั่น

“ทั้งหมดห้าสิบบาทจะ”

ผมยิ้มหล่อสุดขีด ส่งแบงค์สี่สิบบาทมาให้เธอ ๒ ใบ สาวเหนือรับไปคลี่นับแบบลึ้มตัว อาจนึกว่าเป็นแบงค์ยี่สิบ และแล้วรอยยิ้มค่อยๆ หุบลง

“อะไรกันจุก” เธอถามเสียงนึ่มแบบขื่นจุ่มก มองผมเหมือนตัวประหลาด “เอาเงินอะไรมาซื้อของ”

“เงินดอลลาร์ ดอลลาร์แท่นะพี่” ผมตอบซัดถ้อยซัดคำ “ตอนนี้เหรียญละสี่สิบบาทนา มะรีนอาจจะถึงหกสิบ แต่ผมเอาเหรียญละสามสิบบาทห้าเท่านั้นละครับ สองใบนี้เกาะเจ็ดสิบบาท”

“ไหนล่ะเหรียญ” เธองงหนักกว่าเดิม

“ก็นั่นแหละ ใบละหนึ่งเหรียญ เท่ากับหนึ่งดอลลาร์ นี่ไงเขาเขียนไว้”

ผมจิ้มให้เธอดูเลขหนึ่งทั้ง ๔ มุม พี่สาวเหนือยิ้มแห้งๆ คิ้วขมวดมุ่น ดูแล้วดูอีก แป๊ะคงเห็นเราสองคนยืนคุยกันนานผิดสังเกต จึงชะโงกหน้าจากแผงหนังสือมาถามเสียงหัวนว่า

“อาไลศรี อีจะเอาอาไล”

ลูกสะไภ้กลืนน้ำลาย ทำทางเธอกลัวพ่อสามไม้ไม่น้อย ตอบตะกุกตะกักว่า

“เด็กเขาจะเอาเงินเหรียญมาซื้อของค่ะเตี้ย”

“ไหน อาไล เหลียงอาไล เหลียงเก๋าๆ เบ็งซากๆ ไม่ลับนา”

แป๊ะเดินหน้าบึ้งเข้ามาในร้าน วันนี้อาแม้งลูกชายแก่งไม่อยู่ แกจึงต้องเข้ามาดูแลเอง ลูกสะใภ้ส่งเงินดอลลาร์ให้พ่อสามี ซ้ำเลื่องมองผมอย่างเห็นใจ ส่วนผมตอนนี้หน้าจ๋อยสนิท ปากที่เคยพูดจ้อๆ ก็ปิดสนิทเหมือนกัน

“เหรียญดอลลาร์สหรัฐมังคะ ที่เขาพูดถึงในทีวีนะค่ะเตี้ย”

พี่สาวเหนือเคঁนความรู้รอบตัวมาช่วยผมเต็มที่ เธอคงฟังข่าวสารอยู่บ้าง ในขณะที่ตาแป๊ะไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น นอกจากเรื่องราคาส่ง ราคาขาย และกำไร ข้าวของขึ้นราคาแค่ไหนแกไม่เดือดร้อน เขาขึ้นมาแกก็ขึ้นไป ตามกฎที่อ้อๆ ของการค้าขายแต่ดึกดำบรรพ์

แป๊ะสะบัดหน้า ร้องว่า “เฮอะ” ที่แรกผมคิดว่าแกจะขยุ้มเบ็งค์ของผมทิ้งเสียแล้ว โชคดีแกไม่โหดขนาดนั้น แคะโยนลงบนฝาตู้แช่อย่างไม่ไยดี กระซอกเสียงบอกว่า

“ไม่ขาย ที่นี่เมืองไทย เอาเงินฝรั่งมาซื้อได้ไง เอากลับไป”

ผมไม่กล้าแย้งสักแอะ ค่อยๆ แกะเบ็งค์เย็นขึ้นออกจากฝาตู้แช่ หัวถุงข้าวของเดินจ๋องออกจากร้าน จิตไม่ตรี รู้สึกเสียหน้ามหาศาล

นั่งเขี้ยวหมาแถวบ้านหมอบเข้ามาประจบ สายหางร้องจิ้งจาด มันคงได้กลิ่นหอมของอาหารในถุง แต่หาได้กลิ่นอารมณ์บูดของคนไม่ ผมตะปายเข้าให้ มันยิ่งส่ายกัน ยอบตัวหมอบๆ มุดๆ มาซุกขา จนผมอ่อนใจ โยนตบย่างให้มันไปไม่หนึ่ง ค่อยสบายใจขึ้นหน่อย

ผมไม่เข้าใจเลยว่าทำไมพ่อต้องบังคับให้ผมซื้อแต่ของร้านแป๊ะคือ พ่อไม่รู้หรือว่าพ่อทำให้ผมลำบากลำบากมาก ลำบากทั้งกายทั้งใจ ทั้งขายหน้า ทั้งอดอ่านการ์ตูน ทั้งอดตุนบะหมี่รสต้มยำ ทั้งต้องเดินหัวขวด เปล่ากลับบ้าน ทั้งเหนื่อยทั้งเมื่อย ทั้งต้องถือไปแลกเงินถึงธนาคารโน่น ทั้งนั่งเขี้ยวต้องเจ็บตัว ทั้งต้องเสียตบย่างไปหนึ่งไม้ ผมเกลียดตาแป๊ะนั้น เกลียด เกลียด เกลียดมันที่สุด